

Matrashoezen helpen niet bij rhinitis

Foto: Hollandse Hoogte/Jaco Klamer

Matrashoezen blijken bij een allergische rhinitis, astma en eczeem niet veel te helpen. Het Stimuleringsprogramma Gezondheidszorg Onderzoek (SGO) liet onderzoeken of matrashoezen een klinisch

effect hebben bij patiënten met een bewezen allergie. In de goed opgezette RCT werden 325 patiënten met een bewezen allergische rhinitis, astma en/of eczeem ingesloten: 160 kregen een placeboma-

trashoes en 165 een echte. Tevoren waren hun matrassen gezogen om het aantal mijten te bepalen. Van de 279 patiënten met – in ieder geval – een rhinitis deden er na één jaar nog 232 mee. Patiënten in de interventiegroep hadden na dat jaar niet minder klachten dan die in de placebogroep: in beide groepen was de VAS-score gedaald. Ook waren de meer objectieve maten als een provocatietest aan het eind van het onderzoek in beide groepen gelijk. Er zaten wel minder mijten in de matrassen van de interventiegroep. Het gaat volgens de onderzoekers te ver om nu te beweren dat saneren helemaal niet helpt: de onderzoekspopulatie was misschien wel te heterogeen en de oorspronkelijke ‘mijt-belasting’ te laag. De definitieve bevindingen moeten nog gepubliceerd worden in dissertaties en artikelen. Vooral nog lijkt het opsluiten van mijten in een matras in de meeste gevallen helaas niet erg effectief. (JZ)

Gerth van Wijk R, et al. Verslag Dutch Mite Avoidance Study. Intern SGO-rapport, 2002.

Vrouwen en de wetenschap

Naast het dwarrelen van de blaadjes na de heftige herfststorm stemt ook het lezen van het herfstnummer van *Hypothese*, ‘Pijnlijke wetenschap’, tot weemoedige overpeinzingen.

Na jarenlange positieve actie, de opkomst en stille afgang van Universitaire Emancipatiecommissies, diverse Stimuleringsronden voor vrouwelijke wetenschappers als Aspasia en Meervoud blijft het aandeel van vrouwen in de hogere universitaire regionen bedroevend klein. Amper 6% van de hoogleraren in Nederland is vrouw, en de subtop doet het maar net iets beter met 10% vrouwelijke UHD's. Daarmee staan we zelfs op de ranglijst onder een aantal ‘ontwikkelingslanden’. De medische faculteiten vormen helaas geen uitzondering. Vrouwen hebben al ruim 10 jaar de overhand bij de basisartsopleiding en ook bij huisartsopleidingen

is het aandeel vrouwelijke hiao's ruim boven de 50%. Helaas leidt dit niet tot een toename van het aantal vrouwen onder professoren. Uit onderzoeken en inventarisaties blijkt dat er genoeg talentvolle vrouwen zijn, maar het glazen plafond wordt niet doorbroken. Nog steeds is het niet echt duidelijk waarom zo weinig vrouwen de top bereiken: willen ze niet, of worden ze tegengehouden, door wie dan en door wat? Is het Nederlandse vrouwelijke bescheidenheid, te weinig kinderopvang, actieve tegenwerking van de zittende mannen, een combinatie van die factoren of factor X? De interviews in *Hypothese* verschaffen daar helaas niet veel duidelijkheid over, al bieden ze wel een paar lichtende voorbeelden. Dus ploeteren we maar door en hopen er het beste van, of doen we nog iets meer?

De VNVA en het NHG hebben een geza-

menlijke werkgroep opgericht van gepromoveerde vrouwelijke huisartsen. Een van de doelen van de groep is het aandeel van vrouwen in wetenschappelijke topfuncties en in beleidsfuncties te vergroten. Zestig procent van de leden wil wel hoogleraar worden op termijn. Er breken mooie tijden aan!

Pijnlijke wetenschap. Hypothese, kwartaalblad over onderzoek en wetenschap 2002;9(34). (HH)

De berichten, commentaren en reacties in de rubriek Journal richten zich op de wetenschappelijke en inhoudelijke kanten van de huisartsgeneeskunde. Bijdragen van lezers zijn welkom (redactie@nhg-nl.org). De bijdragen in deze aflevering zijn van Henriëtte van der Horst, Peter Lucassen, Frans Meulenberg en Joost Zaat.